

Arrest

nr. 177 536 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten aanzien van verzoeker wordt op 16 juli 2016 een bevel genomen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“De heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

ONMIDDELIJK

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt op drugbezit.
PV nr (...) van de politie van Antwerpen.*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij licht het enig middel toe als volgt:

“9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980. Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een bevel krijgt om het land te verlaten, niettegenstaande het feit dat hij reeds jaren probleemloos in België verblijft en hij beschikt over een blanco strafblad en nooit veroordeeld werd. Dat hij de openbare orde zou hebben geschaad wordt formeel betwist. Evenzeer wordt er betwist dat er een risico zou zijn op onderduiken. Een schending van de materiële motiveringsplicht is hiermee ook aangetoond.

Dat er ook niet wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel aan verzoeker geeft om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Dat er in casu een bijzondere motiveringsplicht geldt. De simpele bewering dat er een risico is op onderduiken, hetgeen nergens wordt aangetoond en de simpele bewering dat men een gevaar is voor de openbare orde, zonder dit tevens aan te tonen, kunnen niet voldoen aan de vereisten van artikel 74/14§3, 1° en 3° Vreemdelingenwet. Uit een proces-verbaal vloeit niet automatisch voort dat men een daadwerkelijk gevaar is voor de openbare orde, hetgeen zou kunnen verantwoorden dat men het grondgebied onmiddellijk dient te verlaten, en geen vrijwillige termijn wordt toegestaan. Dit wordt integraal betwist. Dat verzoeker overigens nimmer eerder een bevel om het grondgebied te verlaten, ontving.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

9.3. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tót een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden "Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 8 EVRM.

Dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers leven zich volledig afspeelt in België en dat hij niet kan terug keren naar zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.4. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

"Uit het voorgaande volgt dat de voïgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd. " (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011)

Dat verzoeker steeds vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden zodat er geen risico bestaat op onderduiken.

Verzoeker heeft een broer en heeft hier een sociaal leven opgebouwd. Dat hij in Ghana niets meer verloren heeft.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tót verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde

rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van art. 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 1 of 3° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er Jean worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en

hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven, terwijl hij volledig is geïntegreerd in België en niet terug kan naar het land van herkomst, en niettegenstaande dat zij n broer alhier verblijft.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM). De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op privéleven en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn broer en ruim sociaal netwerk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met Praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002 Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die met noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.7. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), schending van de formele motiveringsplicht (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991), schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 7, art. 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de concrete vaststellingen die werden gedaan, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van deze bestreden beslissing slechts bestaat uit stijl- en standaardformules. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte

en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De toelichting van verzoeker geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 1 tot en met 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, werd geschonden.

Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissing incorrect is, voert hij tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de bestreden beslissing twee motieven bevat en dat één motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden. Voor zover verzoeker kritiek uitoefent op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genoegzaam steunt op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoeker ook niet betwist. Verzoekers kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker voert vervolgens een grief aan tegen de deelbeslissing om hem geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan. Hij voert aan dat uit een proces-verbaal niet automatisch voortvloeit dat hij daadwerkelijk een gevaar is voor de openbare orde. Daargelaten de vaststelling of *in casu* terecht toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet (gevaar voor de openbare orde), merkt de Raad op dat de bestreden beslissing eveneens genomen werd op grond van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet met name: er bestaat een risico op onderduiken. Dienaangaande verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort en dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Ook hier richt verzoeker zich uitsluitend tegen de (deel)motivering met betrekking tot de openbare orde, wat *in casu* eveneens een overtollig motief is. Met betrekking tot het risico op onderduiken voert verzoeker aan dat hij steeds vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden. Evenwel stelt de Raad vast dat dit geenszins het geval is. Verzoeker heeft zich niet aangemeld, zoals vereist bij artikel 5 van de vreemdelingenwet, en het is pas eerst bij een controle door de politiediensten dat hij zijn adres opgeeft. De Raad oordeelt dan ook dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op afdoende wijze steun vindt in artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek op de verwijzing naar artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet betreft een overtollig motief, dat niet de onwettigheid van de bestreden beslissing kan aantonen.

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar artikel 8 van het EVRM *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wijst op het feit dat hij een broer heeft in België, blijkt echter niet dat verzoeker enig beschermingswaardig privé- of gezinsleven in België heeft, dat door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoeker voert weliswaar aan dat hij een broer heeft, die in België verblijft, maar onderbouwt dit geenszins met stukken, laat staan dat hij aantoont dat hij met deze broer nauwe en persoonlijke banden onderhoudt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT